

1712
jn

Spøkelseshuset

Det var en fredags morgen jeg våknet av at noen slikket meg i ansiktet. Det var slett ikke noe menneske. Det var hunden min Lurven som ville ut på tur. Jeg hadde ikke noe annet valg enn å gå ut med han.

Jeg gikk ut døra ferdig påkledd med varme og gode høstklær. Jeg måtte gå gjennom en skog for å komme til bekken der Lurven alltid drikker. Jeg kan ikke akkurat si at den skogen er noe koselig å gå i når det er høst og stapp mørk. Det er nemlig et Spøkelseshus midt i skogen som stirrer på meg hver eneste gang jeg går forbi. I dag skal jeg undersøke hva som er så rart med Spøkelseshuset, men da er det best jeg starter å gå siden Lurven begynner å bli utålmodig.

Jeg og Lurven sto foran Spøkelseshuset som to is-pinner. Spøkelseshuset var så forlatt og øde. Jeg hadde aldri sett det så nære og så sliten. Jeg satte Lurven fast til et tre så han ikke kunne stikke av eller følge etter meg. Det raslet i løvet når jeg gikk mot Spøkelseshuset. Den kriblingen i magen nå hadde jeg aldri kjent før. Jeg kom bort til døra på Spøkelseshuset som var så råttent at jeg kunne pirket litt i den å den ville falt sammen. Jeg dyttet døra opp så jeg kom meg inn. Den forferdelige lukta slo meg med en gang jeg kom inn. Det luktet død og blod. Trø meg, det er ikke den beste lukten du har luktet. Det gikk en trapp opp til andre etasje så jeg valgte å følge den, men jeg måtte være forsiktig ellers kunne jeg trampe gjennom trappen. Da jeg var oppe hørte jeg noen som sprang fram og tilbake på et rom som var like ved meg. Jeg stivnet til is. Heldigvis så stoppet det, men jeg greide ikke å være her noe mer. Jeg sprang ned trappa helt til jeg datt i gjennom det nest siste trappetrinnet og alt ble helt svart.

Noen slikket meg i ansiktet igjen. Det var Lurven!
Jeg lå ved treet jeg hadde festet Lurven sitt bånd til. Hvordan kom jeg meg fra trappa til Lurven når jeg var bevisstløs? Jeg snudde meg for å se på spøkelseshuset. Så jeg syner eller var det virkelig en dame i vinduet der jeg hadde hørt løpingen. Jeg smilte til hun. Hun hadde jo tross alt reddet livet mitt. Jeg reiste meg for å se litt bedre hvem det var. Jeg kunne ikke tro mine egne øyne. Det var Oldemor. Jeg vinket til henne å mimet tusen talek med leppene mine. Hun vinket tilbake. Lurven og jeg var begge kjempe glade for å ha møtt oldemor, men vi måtte dra hjem igjen. Dette var den beste og ikke minst rareste dagen i mitt liv.

Slutt.

